

[Dose.]

basis af de politiske muligheder her på rigsdagen at følge konklusionen af embedsmandsudvalgets bemærkninger, og det er mig også en glæde at se, at næsten alle partier, ja alle uden undtagelse, i virkeligheden er indstillet på at prøve at komme hinanden i møde og finde en ordning. Selvom man naturligvis på en række områder ser forskelligt på sagen, er man alligevel gået med til ændringer, der afgjort betyder en forbedring, omend ikke så stor, som man måske kunne have ønsket.

Betænkningen fra embedsmandsudvalget er fyldig, og måske rører jeg ikke nogen stor hemmelighed ved at sige, at for mig selv personlig har det været svært at vurdere den set fra selve administrationens synspunkt, men jeg har prøvet på som lægmand at gå til bunds i problemerne og de forskelligartede forhold, som man her har redegjort for. I embedsmandsudvalget var der også en repræsentant for De samvirkende Invalideorganisationer, repræsenterende samtlige organisationer, der således, selvom diskussionen jo bagefter har vist, at de ikke var helt enige, dog har haft mulighed for på en naturlig måde at gøre deres synspunkter gældende i udvalget.

Da jeg er vidende om, at der eventuelt er tale om en udvalgsbehandling af sagen også i dette høje ting, skal jeg bestræbe mig for blot at gøre nogle bemærkninger om administrationen af loven, således som den har været hidtil, og som den fremover må blive, idet jeg peger på den tidligere diskussion, som jeg ikke skal rejse påny, og på socialministerens bemærkninger til selve lovforslaget her i dag.

Det, der er foregået i perioden, siden embedsmandsudvalgets betænkning kom, er faktisk, at man har lagt betænkningen ud til en offentlig diskussion. Dette har man prøvet andre steder, f. eks. i vort naboland Sverige, hvor man i nogle år har været inde på en form for udvalgsarbejde, der er noget anderledes, end udvalgsarbejde i almindelighed er her. Jeg skal ikke kunne sige, og det er vel heller ikke det rigtige tidspunkt nu dertil, om det er den rigtige form, men ved siden af, at selve arbejdet i de svenske kommissioner foregår anderledes, er der også det at lægge mærke til, at når en kommission er ved efter sin opfattelse at være færdig, lægger man betænkningen frem for offentligheden, så at alle de, der er interesserede i og på forskellig måde er parter i sagen, kan sige deres mening og den offentlige diskussion tage fart, hvorefter kommissionen igen mødes og drøfter det,

der er fremkommet, inden den endelig afleverer sin betænkning. Det kan ikke bebrejdes socialministeren, at noget sådant ikke er sket her, for sådan har formerne ikke hidtil været herhjemme, men jeg synes, det havde været en meget stor fordel, om det var sket med den udvalgsbetænkning, der er tale om her, og jeg opfordrer socialministeren til at tænke over, om det er muligt, netop når der er tale om en embedsmandsudvalgsbetænkning, at finde en form for offentliggørelse af betænkningen, som passer til vore forhold herhjemme.

Der er ved denne lovgivning tale om et specielt område, hvor i ordets egentlige forstand de, der har skoen på, kan mærke, hvor den trykker. Der har om hele loven været en diskussion, og jeg vil gerne overfor de specielt interesserede påpege, at der i „Vanførebladet“ i månederne december, januar og februar har været en meget oplysende, meget saglig og meget lang gennemgang af alle de emner, loven omfatter. Det har faktisk været en åben drøftelse mellem embedsmænd, embedsmænd, der har været i invalideforsikringsretten, embedsmænd, der er der, og embedsmænd fra ministeriet, der har haft med disse sager at gøre, og jeg har personlig følt mig meget tiltalt af, at disse embedsmænd under ansvar har sagt deres personlige mening og åbent har redegjort for, hvordan de ser på sagen. Jeg tror, at en sådan åben drøftelse er en styrkelse af vort demokrati; ikke mindst på et område som det, der er tale om her, hvor administrationen af loven kan volde nogen diskussion, tror jeg, at en sådan åben drøftelse mellem embedsmænd er meget værdifuld.

De ændringer, der er indeholdt i de to lovforslag, er afgjort forbedringer, som der er grund til at takke for; selvom det ikke af alle dem, som ændringerne angår, er helt anerkendt, betyder de et skridt fremad, et stykke af vejen fremad. Jeg skal nævne et par enkelte af de ting, der kan siges i forbindelse med disse forslag.

Der er først spørgsmålet om helbreds-betingelserne. Helbreds-betingelserne bør formentlig ophæves, og det forventer vi vil ske, når det nedsatte udvalg vedrørende ændringer i loven om folkeforsikring med specielt henblik på sygekasserne kommer med sit forslag — det ske snart. Der er ingen tvivl om, at ændringen af lovens § 38 vil tvinge invalideforsikringsretten til at ændre sin praksis i nogen grad — hvad retten iøvrigt, såvidt jeg kan se, og som det også hævdes fra anden side, godt kunne have gjort efter den gamle paragraf, men det er en ændring, som jeg mener er særlig ønsk-